

Tärahäntäneitä #3 Olin juomassa Long island ice tea: ta Rovaniemen keskustassa Happy reindeer nimisessä kapakassa ja naputin hermostuneena kättäni drinkki lasiin, sillä minun oli tarkoitus pitää esitelmä. Käteni hikosivat ja juuri ja juuri sain drinkistäni otteen. Vieressäni istui Spider-Man pukuinen nainen, joka sanoi menevänsä tästä naamiaisiin, mutta halusi kuulla jonkun ihan pätkä hullun esitelmän. En uskaltanut sanoa, että se oli minun esitelmäni. Yhä vähenevässä itseluottamuksessa astelin kapakan lavalle, joka nosti minut 20 senttimetriä muita ylemmäs. Aloin esitellä: Tervehdys arvon ystävät. Jo pitkään olen miettinyt, että suomi tarvitsee uuden observatorion, joka vetää vertoja maailman parhaillekin observatorioille. Suomi on korkeasti koulutettu kansa ja meillä on paljon osaajia tähtitieteen alalla. Meidän tulisi ottaa kaikki irti tästä potentiaalista. Tähtitornin hinta pyörii sadoissa miljoonissa, mutta miettikääs, se ei ole muuta kuin muutama Euro jack potin pääsumma. Tai että Bill Gatesilla on enemmän rahaa, kun tämän projektin budjetti. Ja kelatkaa niitä turisteja, jotka haluavat nähdä tähtiä. Se on jotain, vai mitä? Tärkeää tähtitornissa on sen sijainti. Se tulisi rakentaa mahdollisimman korkealle, jotta ilmaa olisi mahdollisimman pieni kerros kaukoputken ja avaruuden välillä. Ilmakehä häiritsee näkymiä. Tähän on olemassa ratkaisu. Meidän tulee rakentaa korkea vuori. Saana on kilometrin ja risat, mutta meidän pitäisi päästä noin neljän kilometrin luokkaan. Saana on hyvä alku. Eli vielä tiivistäen, minä haluan, että Saanan päälle tuodaan vielä kolme kilometriä soraa. Tämän projektin taloudelliset vaikutukset ovat valtavat. Sora bisnes kukoistaa ja jos kaikki työ tehdään kottikärryillä ja lapioilla on suomessa täystyöllisyys. Minä, ajatuksen keksijänä otan mielelläni talouden Nobelin vastaan. Kiitos. Minä kumarsin ja kävelin alas lavalta. Baarin omistaja sanoi minun esitelmäni hyväksi komiikaksi. Minä loukkaannuin valtavasti ja löin häntä mikrofonilla Aatamin omena. Hän meinasi tukehtua ja tapahtuneen nähnyt vartija heitti minut pois baarista. Ulkona minua vastaan tuli Joulu-Pukki. Hän tervehti minua ja kysyi olinko ollut kiltisti. Vastasin myöntävästi, mutta en voinut pidättää katkeruuttani häntä kohtaan. Olin jo neljä vuotiaasta asti toivonut maailman rauhaa, eikä pukki minulle ollut sellaista tuonut. Pukki vastasi, että hän kyllä oli pohtinut lahjaa, mutta siinä oli kaksi ongelmaa: 1. Pukki oli luvannut Yhdysvaltain presidentille öljyä. 2. Maailman rauha oli todella vaikea paketoitua, eikä se mahdu pukin konttiin. Tämä syy ei miellyttänyt minua, joten laitoin marmorikuulia villasukkaan ja löin pukkia reiteen. Tämän näki Petteri-poro ja suutuspäissään löi minua kaviolla takaraivoon, ja minä kaaduin maahan ja menetin tajuntani. Heräsin Göteborgin sairaalasta, jossa taikuri Luttinen viihdytti minua taikatempuilla. Hän sanoi, että olin huono yleisö, koska en hieronut silmiäni. Nokka pystyssä, ammattiylpeys vaakalaudalla hän käveli pois ja sanoi sitten jotain venäjäksi, josta minä en ottanut selvää. Yritin repiä itseäni irti letkuista joissa olin, mutta kaaduin siinä samassa maahan. Silloin Coldplay ilmestyi komerosta ja lauloi: "Nobody said it was easy!". Sitten he hyppäsivät ikkunasta laskuvarjohypyillä maan tasalle. Noin puoli tuntia siinä meni, kunnes pääsin ulos sairaalasta. Kadulla oli miimikkojen kesäkokous ja he yrittivät viestiä toisilleen kehokielellä. Katsoin sitä hetken, kunnes kaikesta inspiroituneena laitoin lakkini maahan ja lauloin De glider in:n. Tuotuneet ruotsalaiset muistivat vuoden 95 jääkiekko finaalin hyvin ja huusivat: "Just forget!". Samalla sain kiekosta päähäni ja vaivuin koomaan. Heräsin Tampereen keskustan puistosta ja aloin miettiä, pitäisikö minun saada taju kankaalle, jotta voisin matkustella todella halvalla. Päätin juosta pää edellä tiili seinään, mutta en menettänytäkään tajuntaani vaan se sattui helvetisti. Tilasin taksin kotia. Kotona otin alkoholittoman koskenkorva-pullon esille ja lantrasin sitä pirtuun. Join shotin, kunnes Barack Obama ryömi televisiostani sohvalle, ja ilmoitti jäävänsä siihen eikä hän ottaisi kantaa minun juomiseeni. Tarjosin hänelle sikarin ja oluen, joista hän oli kiitollinen. Puolen tunnin keskustelun jälkeen olin paljon viisaampi. Hän kiitti keskusteluista ja sanoi, että minusta tulee Yhdysvaltain

suurlähettiläs. Liksa oli poskettoman suuri. Aloitus bonuksella ostin itselleni helikopterin, jolla matkustin Jyväskylän sairaalan katolle. Kerrottuani tarinani lääkäreille he jostain syystä veivät minut osastolle tahdon vastaiseen hoitoon.